

Sygn. akt V Kz 98/18

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Jolanty Skowrońskiej

po rozpoznaniu w sprawie **P. C.**, syna M., urodz. (...) w Ł.

oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego na postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 8 listopada 2017 roku, sygn. akt II K 610/17

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji polegającego na zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonymi telefonicznie i osobiście oraz zbliżania się do pokrzywdzonych

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu zastosował wobec oskarżonego P. C. środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji polegający na zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonymi tj. żoną A. C. oraz małoletnimi dziećmi M. C., L. C. i W. C. telefonicznie i osobiście oraz zakazie zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejsza niż 50 metrów.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj.:

a) art. 249 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania konieczne jest zastosowanie wobec oskarżonego P. C. środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji polegającego na zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonymi A. C., M. C., L. C. W. C. telefonicznie oraz osobiście oraz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów, co nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w sytuacji gdy istotą stosowania środków zapobiegawczych jest zapobieżenie bezprawnemu utrudnianiu postępowania, a takiego zachowania oskarżonemu nie można przypisać;

b) art. 258 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 258 § 4 k.p.k. z uwagi na okoliczność, iż stosownie do art. 258 § 4 k.p.k. środek zapobiegawczy w postaci zakazu zbliżania stosuje się tylko wtedy, gdy zachodzi jedna z przesłanek określonych w art. 258 § 1 i 2 k.p.k., a w przedmiotowej sprawie brak jest takich przesłanek zachodzących w stosunku do oskarżonego; nie wykazano nadto, jakie okoliczności wskazują na istnienie podstawy do stosowania względem oskarżonego środka zapobiegawczego, a także w oparciu o jakie okoliczności Sąd Rejonowy oparł swoje przekonanie, iż oskarżony będzie w bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne, skoro już w kilka dni po ustanowieniu tego zakazu odbyła się kolejna rozprawa, gdzie większość świadków została przesłuchana;

c) art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. oraz art. 249 § 1 k.p.k. poprzez niewykazanie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów i tym samym niewykazanie podstawy do zastosowania względem niego środka zapobiegawczego w postaci zakazu zbliżania się do dzieci.

W konkluzji zażalenia obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie zastosowanego wobec oskarżonego środka zapobiegawczego, ewentualnie jego zmianę poprzez uchylenie zakazu kontaktu i zbliżania się do dzieci oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego było zasadne.

Należy wskazać, że w ogólnym uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy nie wskazał w jaki sposób kontakt oskarżonego z żoną i dziećmi może utrudnić prawidłowy tok postępowania karnego. Brak było jakichkolwiek podstaw dowodowych do przyjęcia, że oskarżony podejmuje, bądź może podejmować bezprawne próby wywarcia wpływu na zeznania pokrzywdzonych.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie wykazał także w żaden sposób występowania ogólnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa, co w związku z treścią przepisu art. 251 § 3 k.p.k. jest niezbędne w przypadku stosowania środków zapobiegawczych.

O ile w stosunku do żony oskarżonego dowodem potwierdzającym istnienie wysokiego prawdopodobieństwa zasadności zarzutu mogą być zeznania samej pokrzywdzonej, to w stosunku do dzieci pokrzywdzona nie była bezpośrednim świadkiem zachowania oskarżonego, które mogłoby zostać uznane za wypełniające znamiona przestępstwa znęcania, ale wysuwała wnioski o umyślnym, celowym znęcaniu się oskarżonego nad dziećmi na podstawie stanu ich higieny osobistej po pobycie u oskarżonego oraz po stwierdzeniu zasinienia na ciele u najmłodszego dziecka.

Nie trzeba szczególnie obszernie argumentować stwierdzenia, że pomiędzy nieuczestaniem i nieumyciem dziecka i niezmieniem mu pieluch, a znęcaniem się nad dzieckiem w formie wypełniającej dyspozycję przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. nie można automatycznie postawić znaku równości.

Oczywiście Sąd Rejonowy będzie dokonywał ostatecznej oceny dowodów wydając w sprawie merytoryczne rozstrzygnięcie, jednakże nie jest od niej całkowicie zwolniony na etapie rozstrzygania o środku zapobiegawczym, który w efekcie pozbawia oskarżonego jakiegokolwiek kontaktu z własnymi dziećmi.

Przy ocenie istnienia wysokiego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez oskarżonego znęcania się nad dziećmi nie można pominąć, na co wskazuje trafnie obrońca oskarżonego, wniosków zawartych w opinii (...), z której wynika brak możliwości jednoznacznego stwierdzenia czy dzieci były obiektem przemocy ze strony oskarżonego, wskazujących nadto na potrzebę kontaktów oskarżonego z dziećmi pod nadzorem kuratora sądowego bez obecności matki (k. 110-115).

Zaskarżone postanowienie zapadło po oświadczeniu pokrzywdzonej, iż oskarżony nachodzi ją oraz w nagranych rozmowach telefonicznych daje do zrozumienia, że ją śledzi i wulgarnie się do niej odnosi.

Konfrontacja tego oświadczenia pokrzywdzonej z zapisami nagranych rozmów telefonicznych z kart 70 – 74 nie potwierdza tezy o bezprawnym wpływaniu oskarżonego na toczące się postępowanie. Zapisane rozmowy dotyczą w przeważającej części kwestii zwianych z kontaktami z dziećmi oraz spraw majątkowych stron.

Brak jest zatem obiektywnych podstaw do przyjęcia, że zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania wymaga orzeczenia wobec oskarżonego zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonych.

Mając na uwadze powyższe należało uchylić zaskarżone postanowienie.